

Îngerul cu o carte în mână

Nichita Stănescu

Trecea un înger,
pe un scaun negru așezat.
Trecea prin aer, liniștit
și mândru.

Eu îl priveam de la fereastră, cum
prin ziduri trece ca prin fum.

Primește-mi un cuvânt, strigai,
tu, îngere, împins din rai
de-un vânt stârnit, de-o apăsare
a vreunui gând cu mult mai mare.

Dar îngerul tăcea, trecea
pe-un scaun negru stând, citind
o carte veche, strălucind
în legătura-i de argint, și grea.

Trecu prin blocul nou din piață.
Trecu prin chioșcul alămiu
al stațiunii de benzină,
abstras, divin.

Primește-mi, îngere, strigai,
paharul care-l beau, cu vin.
Pâinea primește-mi-o și sarea...
Mi-apasă-n coastă înserarea.

Dar îngerul tăcea, trecea
prin soba din odaia mea.
Pe un scaun negru sta, citind
o carte grea cu solzi de-argint.

Când fu în dreptul meu, strigai -
o, îngere venit din rai,
mă lasă să m-atârî și eu
de scaunul tău, de brațul tău.

Abia putui de un picior
de scaun, să m-agăț din zbor.

Astfel prin aer și prin ziduri
cu îngerul zburam și eu,

la fel cum flutură în vânt
mătasa unui steag înfrint!

Și mă răneam de-acoperișe,
de ramurile verzi, piezișe,

și mă izbeam de stâlpii lungi,
de cabluri și de sârme și de dungi...

Mă desprinsei de sus căzând
în piața înserată, liniștită.
O, el se-ndepărta zburând,
prin aer și prin ziduri străbătând
cu cartea-n mâini, citind cu patimă
neconținută.

O, el se-ndepărta și eu
tot mai vroiam să-l văd, prin seară.
...Dar el s-a dus alunecând,
împins în rai ca de un vânt,
sau, poate, de-apăsarea unui gând
cu mult mai mare.